

Jeg peger på nogle problemer i reformtraktaten. Det er bl.a. den nye EU-politimyndighed, og at man får kompetence til at rejse tiltaler. Det var ikke i forfatningen. Der er masser af ting i forfatningen, som vi dengang kritiserede for at ville gå videre, og som vi kritiserer i dag. Det er bl.a. det forhold, at vi mister vores faste kommissær; det er, at vi på et meget stort antal områder afskaffer vetoretten og får flertalsafgørelser; det er, at vi får charteret, som åbner en Pandoras æske for især EF-Domstolen til at regulere; og det er, at hele retsområdet flyttes fra at være mellemstatsligt til at blive overstatsligt.

Hvis fru Ellen Trane Nørby ønsker yderligere eksempler på, hvor reformtraktaten viderefører dårlige elementer fra forfatningstraktaten, kan jeg levere et helt læs.

Kl. 13:52

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jens Borking for den næste korte bemærkning.

Kl. 13:52

Jens Borking (EL):

Jeg vil gerne bede hr. Messerschmidt bekræfte, at det jo er et spørgsmål, om det er taget ud, at EF-Domstolen ikke længere skal have forrang, og at det skulle være et fremskridt. Det er min opfattelse, at det er erstattet af en erklæring, der henviser til en dom ved EF-Domstolen, og som netop fastslår EF-Domstolens forrang. Kan hr. Messerschmidt bekræfte eller afkræfte den opfattelse?

Kl. 13:53

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ordføreren.

Kl. 13:53

Morten Messerschmidt (DF):

Så vidt jeg husker, var det i 1967, EF-Domstolen slog fast, at EF-retten og nu EU-retten har forrang for nationale retter, så forudsat at betragtningen hviler på de præmisser, jeg lige har gengivet, kan jeg bekræfte den.

Kl. 13:53

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ønsker hr. Borking endnu et spørgsmål? Nej. Så siger jeg tak til ordføreren. Der er ikke flere, der har meldt sig, og næste ordfører bliver fru Helle Sjelle fra Det Konservative Folkeparti.

Kl. 13:53

(Ordfører)

Helle Sjelle (KF):

Endelig er vi ved vejs ende i en meget lang tænkepause om EU's fremtid. En tænkepause, som

blev sat i gang, efter at franskmænd og hollændere stemte nej til forfatningstraktaten.

Det franske og hollandske nej gjorde det vanskeligt at komme videre i processen med at få et sæt nye spilleregler for EU-samarbejdet. For det er jo egentlig det, der er formålet med den nye traktat.

Derfor var vi Konservative også meget glade for det gennembrud, som blev sikret under det tyske formandskab i foråret. Tyskernes gennembrud kulminerede under junitopmødet i år, hvor der blev vedtaget et mandat til en regeringskonference om en ny EU-traktat. Den tyske forbundskansler, Merkel, udviste både politisk vilje, mod og styrke i arbejdet med mandatet, og det var helt afgørende for at løse hårdknuden. Det fortjener hun bestemt stor ros for.

Nu skal topmødet i næste uge tage endnu et stort skridt på vejen til at færdiggøre arbejdet med den traktat, som mandatet lagde op til. Regeringskonferencen har arbejdet ihærdigt med udkastet i de seneste måneder, og forhåbentlig vil det til december lykkes at nå frem til et kompromis, hvor det franske og hollandske nej til forfatningstraktaten både er hørt og respekteret.

Også andre medlemsstaters bekymringer er der taget hensyn til. Det gælder f.eks. Storbritannien og Polen. Der er blevet lyttet grundigt og intenst, og der bliver handlet i respekt for hinandens holdninger og værdier. Men det er samtidig et konkret resultat, der kan bruges som et solidt og fremadrettet grundlag for EU-samarbejdet.

Jeg håber, at mødet i Lissabon i næste uge bliver en succes. Vi Konservative er nemlig overbevist om, at den nye traktat er den rigtige løsning, for at EU kan magte sine opgaver effektivt, smidigt og hurtigt. Vi tror, at kun et stærkt og effektivt EU kan håndtere udfordringerne fra en verden, som er i hastig bevægelse og forandring, men som også er kompleks og desværre ofte ustabil.

Borgerne forventer med rette, at EU skal kunne gøre en forskel på store grænseoverskridende områder som klimaforandringer, energiforsyning, indvandring, sikkerhed, kriminalitet og terrorisme – for blot at nævne et par af eksemplerne. Det er også berettigede krav. Det er udfordringer, som vi bør løse i fællesskab frem for at kæmpe med dem alene.

Det er vores ansvar at give EU redskaberne til at kunne skabe resultater på disse områder, og det kan Nicetraktaten altså ikke i et EU med nu 27 medlemsstater. Derfor Det Konservative Fol-